

GHT:s tvåspaltare ett "obehagligt flatskratt"

Striden om tänkeböckerna i Kristinehamn får
återverkningar i Jönköping

den vid det här laget riksbekanta skolstriden i Kristinehamn har Jönköping genom vad som tydligen måste betecknas som en tidsningsanka i GHT:s spalter ofrivilligt blivit inblandat. Biskop Runestam har — som Smålands Folkblad kunde konstatera redan för ett par dagar sedan — aldrig infordrat upplysningar från folkskolinspektören i Jönköping och tydligen inte heller från annat håll. Ett par jönköpingslärare, överlärare Hjalmar Bjurulf och folkskollärare Carl-Elow Nordström, ha dock i anledning av angreppet mot de oxfordistiskt inriktade lärarna för Smålands Folkblad gett sin syn på saken.

— GHT:s tvåspaltare i tisdags verkar mest som ett obehagligt flatskratt — åtminstone rubriksättningen, säger överlärare Bjurulf. Ett sådant där dumt skratt, som folk slår till, då de inte begripa en sak eller en person. Då skratet förmärks även här i Jönköping, äro

oxfordistiskt inställda lärare tacksamma mot Smålands Folkblad, som velat ta upp och reda ut saken. Jag vill då bidra med min syn på problemet i GHT.

Kristendomen har varit allt för teoretiskt betonad och även kristendomens
Forts. på sidan 5.

Överlärare Hjalmar Bjurulf

undervisning vid våra skolor, fortsätter hr Bjurulf. Det finns så många problem, som man alls inte kommer in på genom teoretiserande eller genom att läraren står i och pratar i enlighet med gamla schablonen. På min seminarie-tid måste en lärarekandidat för att få bra betyg kunna prata minst 45 minuter i sträck utan att bli tapprunnen.

Här ha visserligen kommit nya problem, som kräva nya metoder: upplösningen av hemmens auktoritet, skolungdomens nöjesliv och fritidsproblem m. m. Dessa problem närmar man sig inte genom prat från lärarens sida. Här måste man se till att få ungdomen med i ett konstruktivt tänkande.

Oxfordgruppen har tagit upp och utbildat som metod ett religiöst moment, som är grundmotivet i de flesta religioner, nämligen meditationen, den stilla stunden. Hela livstakten är så uppdriven i radions och blons tidevarv, att man glömt stillhetens betydelse för själens rykt och värd. Den stilla stunden kan med utmärkt stor behållning användas även i skolans värld. Man kan få elever exempelvis i fortsättningsskolorna till att hjälpa oss i den äldre generationen med de problem, som uppfostraren gärna vill nå fram till.

Några praktiska exempel: Var ligger orsaken till de ständiga syskongrälen? Till oredan i vissa hem? Till grälen på söndagsmorgnarna i de flesta hem? Vem skall hämta mjölken, innan de stänga på mejeriet? Vem skall sätta på kaffet? Hur skall varje söndagsmorgon kunna bli en mors dag? Eller på ett annat livsområde. Varför är ungdomen ibland grinig och svår, när den kommer från sitt arbete? Varför svära även annars rätt hyggliga pojkar så sturigt och lett, då de drabba samman på bollplanen?

Låt ungdomarna tänka ärligt och klart i lugn och ro på dessa praktiska kristna problem och skriva ned svaret, så kanske fostraren får en klarare syn på var svårigheterna egentligen ligga. — Men en mycket viktig sak i detta sammanhang! Tag emot ungdomarnas förtroenden som en bikt! De få inte en gång yppas för kamraterna, utan äro oftast en förtroendesak mellan läraren och eleven. De kunna komma fram i ett större sammanhang med fingerade namn.

Bättre kontakt med eleverna.

— Allt sedan 1939, då jag mottog en ny pojkklass från småskolan har jag praktiserat stunder av tyst eftertanke i skolan, säger folkskollärare Nordström. Detta har skett sporadiskt i samband med någon morgonbön eller kristendomslektion och nästan utan undantag, då det varit fråga om disciplinära fall.

Mina erfarenheter härav vill jag summariskt sammanfatta så: Jag har uppnått bättre kontakt med var och en av eleverna, än jag någonsin tidigare har gjort. Dessa stunder ha skapat ett öppet och ärligt förhållande mellan lärare och elever. Respekten bygger inte

längre på fruktan utan på förtroende. Skvallret har automatiskt försvunnit ur klassen. Den som gjort sig skyldig till någon förseelse brukar efter en dylik stund av tyst eftertanke själv erkänna sitt felsteg, bedja om ursäkt och gottgöra om så behövs.

I detta sammanhang bör kanske påpekas, att vissa motståndare till detta tillvägagångssätt i skolan ha velat göra gällande, att psykisk press eller omedveten tankeöverföring ligger till grund för de gjorda bekännelserna. Detta förnekas av det enkla faktum, att jag ibland stått inför klassen och samtalat med den om någon av överlärarens anbefallt utredning och därvid själv varit av den uppfattningen, att mina pojkar voro oskyldiga till de påtalade förseelserna, vilket jag också under samtalets gång låtit dem förstå. Detta till trots ha flera stycken pojkar efter en dylik stund av tyst eftertanke kunnat stiga upp och bekänna sig vara delaktiga i det påtalade sammanhanget.

Fem års praktiska erfarenheter ha gjort mig övertygad om de möjligheter dessa stunder ge att aktivisera barnens intuitiva förmåga att skilja mellan rätt och orätt, att konkretisera morgonbönernas och kristendomsundervisningens innehåll i barnens föreställningsvärld och klargöra, att kristendomens grundsanningar höra icke historiens värld utan levande livet till. Dessa stunder ha dessutom visat sig vara en utomordentligt viktig faktor i uppfostrans tjänst, och rätt använda kunna de bli lärarens bästa hjälpmedel att nå målet för skolans fostran: karaktärsdanning.

Det sagda må betraktas som en av vägarna till nämnda mål. Men då jag genom erfarenhet funnit den vara en mycket god sådan, tvekar jag ingalunda att fortsätta på den inslagna vägen.

Smålands Folkblad

15. 1. 44